

وحدت ساختارهای اجتماعی و فضایی: تداوم و پایداری محله در زمان در ایران

سعید رفیع پور^{۱*}، مریم رحمانی^۲

۱- استادیار گروه شهرسازی، دانشکده هنر، دانشگاه بجنورد، s.raffepour@ub.ac.ir

۲- استادیار گروه علوم اجتماعی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه بجنورد، m.rahmani@ub.ac.ir

چکیده

محله به عنوان قلمرو زیستی و هویتی مجموعه‌ای همبسته از خانواده‌ها، از کهن‌ترین میراث‌های شهرنشینی به شمار می‌رود که در گذشته در ساختار فضایی و اجتماعی شهرها، کارکردها و نقش‌های مهمی را به عهده داشته و توانسته حضور خود را تا زمان معاصر نیز تاحدودی تداوم بخشد، بطوریکه در زمان حاضر، تحولات فکری و معرفتی در برنامه‌ریزی و مدیریت شهری از طرفی و دگرگونی‌ها و تحولات اجتماعی از سویی دیگر باعث شده، محله یکی از واحدهای پایه برنامه‌ریزی و مدیریت شهرها محسوب گردد.

در این ارتباط موضوع این نوشتار پس از بازشناسی مفهوم محله از منظر محققان علوم مختلف شهری، تاملی بر مفهوم محله در سیر تاریخی نظام شهرنشینی ایران است. بررسی‌ها بیانگر آن است که محله در شهرهای تاریخی، نتیجه سازگاری و هماهنگی میان عناصر سازمان فضایی - کالبدی و سازمان اجتماعی است و دگرگونی نقش محله در زمان، معنای وجودی متفاوتی بر حسب کارکرد اجتماعی و ابزاری در ساختار فضایی شهرها بدان بخشیده است.

اطلاعات مقاله

زمینه تخصصی مقاله:

مفهوم شناسی معماری و
شهرسازی

دریافت:

پذیرش:

واژگان کلیدی:

محله،

ساختارهای اجتماعی،

ساختارهای فضایی

پایگاه نمایه کننده:

پایگاه استادی علوم جهان اسلام

